

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Pavlem Kumprechtem ve věci žalobce **D. F.** nar. ..., trvalým pobytem K. 443/35, P. 8, proti žalovanému **Krajskému úřadu Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské nám. 1245, Hradec Králové 3, PSČ 500 03, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 2. 2016, č. j. KUKHK-7514/DS/2016/GL

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Jičín (dále jen „správní orgán“) ze dne 12. 11. 2015, č. j. MuJc/2015/24929/DOP/Kaf, sp. zn. DOP 502/2015, a toto potvrdil. Tímto prvoinstančním správním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), v platném znění (dále jen „ZPPK“), jehož se měl dopustit tím, že porušil ustanovení § 4 písm. a), § 4 písm. b) a § 18 odst. 3 ZPPK, když dne 9. 9. 2015, ve 12:47 hod., jel po mezinárodní silnici E 442 - silnici I. třídy č. 16/35, v katastru obce Úlibice, ve směru jízdy od Úlibic na Jičín, s osobním

motorovým vozidlem tovární značky ŠKODA Octavia, registrační značky ..., přičemž mu byla proškolenou osobou, ověřeným a kalibrovaným rychloměrem - radarem RAMER 10C, umístěným na služebním motorovém vozidle Policie České republiky, v civilním provedení, naměřena v místě s GPS souřadnicemi východní délky 015°25'04.104" a severní šířky 50°26'06.719", rychlost jízdy 146 km/h, po odečtu možné odchylky měření rychlost 141 km/h. Povolenou rychlost mimo obec tak překročil o 51 km/h. Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 2. 2016, č. j. KUKHK-7514/DS/2016/GL, žalobu, kterou v podstatě odůvodnil následujícím způsobem.

I. Obsah žaloby

Žalobce předně namítal nepřezkoumatelnost žalovaného rozhodnutí a porušení zásady dvojinstančnosti správního řízení. Tuto námitku spojoval s tím, že ačkoliv má žalované rozhodnutí celkem 15 stran, tak na jeho stranách č. 1-11 je kromě výrokové části rekapitulován pouze průběh řízení a na str. 11-13 žalovaný toliko zkopíroval písemné stanovisko správního orgánu k podanému odvolání. Na to konstatoval, že „Odvolací orgán se s výše uvedeným písemným stanoviskem správního orgánu I. stupně a odůvodněním napadeného rozhodnutí plně ztotožňuje, proto nebude prakticky to samé opakovat jinými slovy.“

Podle § 68 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění (dále jen „správní řád“), se přitom v odůvodnění rozhodnutí uvedou důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřeními k pokladům rozhodnutí. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je však patrné, že se žalovaný těmito otázkami vůbec nezabýval, když si při vypořádání odvolání vystačil s pouhým okopírováním stanoviska prvoinstančního správního orgánu k němu, aniž by uvedl své vlastní úvahy. Tímto postupem došlo podle žalobce k porušení zásady dvojinstančnosti správního řízení, neboť odůvodnění žalovaného rozhodnutí fakticky vypracoval prvoinstanční správní orgán. Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí neuvedl žádné vlastní důvody výroku rozhodnutí, úvahy, kterými se řídil při hodnocení podkladů pro vydání rozhodnutí a při výkladu právních předpisů, ani informace o tom, jak se vypořádal s návrhy a námitkami účastníka a s jeho vyjádřením k podkladům rozhodnutí. V tomto směru žalobce odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8.2009, č. j. 4 Ads 86/2008-198, aniž by ovšem z něho citoval příslušnou část vztahující se k dané věci.

Žalobce dále namítal, že nebyl správním orgánem v žádné fázi řízení informován o tom, že již bylo nebo k jakému okamžiku bude ukončeno shromažďování podkladů pro vydání rozhodnutí a kdy se k těmto podkladům bude moci vyjádřit. V předvolání k ústnímu jednání ze dne 25. 9. 2015 bylo pouze uvedeno, že „před vydáním rozhodnutí máte právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí“.

Prvoinstanční správní orgán v napadeném rozhodnutí k tomu uvedl: „Odvolatel však opomenul, že byl k řízení přestupku řádně předvolán a v předvolání byl výslovně upozorněn na to, že při nedostavení se k ústnímu jednání má zdejší správní orgán za to, že svého práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před vydáním rozhodnutí a svého práva

seznámit se s podklady rozhodnutí nechce využít“. Na to žalobce reagoval s tím, že: „Žalobce toto skutečně opomenul, a to jako zcela irrelevantní“, viz strana třetí žaloby, poslední odstavec dole. Sdělení, že pokud se obviněný nedostaví k ústnímu jednání, bude se správní orgán domnívat, že to znamená vzdání se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, totiž nepředstavuje srozumitelné vyrozumění či výzvu k seznámení se s podklady rozhodnutí. V citované písemnosti nebylo uvedeno, že právě dne 12. 11. 2015 bude ukončeno shromažďování podkladů pro rozhodnutí a žalobce se k nim bude moci vyjádřit právě toho dne. Žalobce upozorňoval na to, že na danou věc dopadá rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 2. 2015, č. j. 2 As161/2014-57, přičemž v této souvislosti zmiňoval též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2013, č. j. 6 As42/2013-38, a ze dne 14. 11. 2003, č. j. 7 A 112/2002-34. Ponechal však stranou, že každý případ je jedinečný, vyžadující individuální posouzení, jak je i v nich zmiňováno.

Žalobce dále namítal nepoužitelnost záznamu ze silničního radarového rychloměru RAMER 10C a zpochybňoval správnost měření rychlosti, když prý nebylo provedeno v souladu s Návodem k jeho obsluze. Ten ani není součástí správního spisu a nebyl jím proveden navržený důkaz. Bez něho ovšem nebylo možno dospět k závěru, že byl návod dodržen, a proto navrhoval jeho opatření a podrobení důkaznímu řízení. Orgánům veřejné správy zúčastněným na řízení dále vytýkal, že neposuzovaly okolnosti, jež vylučují porušení nebo ohrožení zájmů společnosti, což již namítal v odvolání. Vzhledem k tomu měl žalované rozhodnutí rovněž za nepřezkoumatelné. Žalobce brojil rovněž proti výši uložené sankce. Podrobněji se krajský soud vrátí k obsahu žalobních bodů dále.

Vzhledem k výše uvedenému žalobce navrhoval zrušit jak žalované rozhodnutí, tak i rozhodnutí správního orgánu, jež mu předcházelo.

II.

Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 26. 5. 2016 a plně se v něm odkázal na obsah žalovaného rozhodnutí. Zopakoval skutkovou podstatu daného přestupku s tím, že rychlost vozidla řízeného žalobcem byla náležitě změřena proškolenou osobou, ověřeným a kalibrovaným rychloměrem - radarem RAMER 10C, umístěným na služebním motorovém vozidle Policie České republiky v civilním provedení. Poté žalovaný popsal proceduru doplňování blanketního odvolání žalobcem a jeho neúčast při projednávání přestupku, a to přes poučení, jehož se mu v tomto směru ze strany správního orgánu dostalo.

K namítané absenci Návodu k radaru RAMER 10C žalovaný uvedl, že je standardně k dispozici a žalobce měl možnost požádat o jeho předložení při ústním jednání. Dodal, že pokud by bylo měření prováděno v rozporu s návodem, přístroj by nezobrazil výsledek měření, ale chybové hlášení. Vzhledem k tomu, že byl zobrazen výsledek měření, bylo měření provedeno plně v souladu s Návodem. Výsledek měření byl uložen do šifrovaného souboru, který nelze zobrazit jinak, než vytištěním přes rozhraní, které uložená data převede do listinné obrazové podoby. Ta je již součástí protokolu, kterou dodal oznamovatel přestupku. Zásah do uložených šifrovaných dat snímku z měření je zabezpečen a nelze jej jakkoliv upravovat či

měnit, čímž je zabezpečena správnost policíí dodaných podkladů, a to opatřeními provedenými již u výrobce měřiče.

Při stanovení sankcí bylo přihlíženo ke všem okolnostem případu, ke způsobu spáchání přestupku, kdy řidič aktivním jednáním - překročením limitu rychlosti jízdy, mohl ohrozit ostatní účastníky silničního provozu. K možným následkům porušení zákona jsou v rozhodnutí uvedeny okolnosti, za nichž byl přestupek spáchán. Uložené sankce a jejich výše jsou v rozhodnutí odůvodněny a vyplývá z něho, co bylo považováno za přitěžující okolnosti, co bylo negativy (recidiva v roce), co bylo shledáno jako polehčující okolnosti atd. Žalovaný uzavřel své vyjádření s tím, že žalobce porušil hrubým způsobem právní předpisy, když výrazným způsobem překročil dovolenou rychlost mimo obec. Vzhledem k tomu navrhoval žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

III.

Jednání před krajským soudem

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“). Učinil tak bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., když žalobce ani žalovaný se k výzvě o možnosti rozhodnout ve věci bez jednání ve lhůtě dvou týdnů od doručení této výzvy nevyjádřili. Krajský soud měl proto v souladu s citovaným ustanovením zato, že s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasí. O tom byli účastníci ve výzvě výslovně poučeni. Dospěl přitom k následujícím zjištěním a právním závěrům.

IV.

Skutková zjištění a právní závěry krajského soudu

Na tomto místě považuje krajský soud za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13).

Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry, proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13, dostupný na

www.nssoud.cz), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, odstavec 4. odůvodnění, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10, odstavec 5. odůvodnění, usnesení ze dne 7. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 515/09, odstavec 6. odůvodnění, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i způsobem, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval, že: „není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl, že: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů:

„...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námitky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na náleze Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka

podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“

Anebo jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 4. 2016, č. j. 6 Afs 3/2016-45, bod 19:

„Nejvyšší správní soud se nejdříve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, přičemž dospěl k závěru, že jde o rozhodnutí zcela srozumitelné a přezkoumatelné. Je pravda, že krajský soud podrobně a výslovně nereagoval na každou jednotlivost, kterou stěžovatelka v žalobě namítla. Sám však na úvod rozhodnutí avizoval, že s ohledem na obsáhlost žaloby zvolí jinou cestu vypořádání žaloby, a to sice že zformuluje právní názor, v jehož konkurenci žalobní námitky jako celek neobstojí. Takový přístup je zcela legitimní a aproboval ho i Ústavní soud....“.

Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).

Krajský soud dále poznamenává, a to právě v kontextu dané věci, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz). Nemůže být sebemenších pochyb o tom, že ten samý princip lze analogicky a logicky aplikovat i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů.

A nyní k jednotlivým žalobním bodům:

Žalobce předně namítal nepřezkoumatelnost žalovaného rozhodnutí, kterou spojoval s porušením zásady dvojinstančnosti proběhlého správního řízení. Důvody, jež ho k tomu vedly, spatřoval v tom, že ve věci fakticky rozhodl prvoinstanční správní orgán sám, když žalovaný převzal do svého rozhodnutí jak obsah prvoinstančního rozhodnutí, tak i vyjádření prvoinstančního správního orgánu k odvolání proti němu. Podle žalobce tak žalovaný neuvedl žádné vlastní důvody svého rozhodnutí, čímž měl porušit ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu.

Krajský soud však v pouhé této skutečnosti neshledal porušení zásady dvojí instance při rozhodování dané věci. Dvojinstančnost, nebo také jinak uplatňování zásady dvojí instance ve správním řízení, totiž znamená, že se účastníci řízení mohou bránit proti rozhodnutí orgánu první instance, pokud s ním nejsou spokojeni. A to konkrétně odvoláním, není-li zákonem stanoveno jinak (viz § 81 odst. 1 správního řádu). V posuzované věci tedy byla uvedena zásada dvojinstančnosti dodržena, když o odvolání žalobce rozhodl žalovaný žalovaným rozhodnutím. Námitka o porušení dvojinstančnosti proto nemůže být oprávněná již jen z tohoto důvodu.

Podstata uvedené námitky nepochybně souvisela se způsobem vypořádání se s věcnou stránkou daného případu. Vyjadřovala totiž nespokojenost žalobce s tím, jakým způsobem žalovaný odůvodnil své rozhodnutí, když se ztotožnil se závěry prvoinstančního správního orgánu a ty, tak říkajíc „doslova“, převzal do odůvodnění svého rozhodnutí. To již je ale otázka zákonnosti rozhodnutí, nikoliv porušení zásady dvojinstančnosti správního řízení. V této souvislosti ovšem třeba uvést, že správní řízení v obou instancích tvoří dohromady jeden celek, takže není zásadně možné, aby obsah rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu byl v rozporu s obsahem rozhodnutí odvolacího orgánu, pokud jím bylo odvolání zamítnuto a prvoinstanční správní rozhodnutí potvrzeno. Ztotožní-li se proto odvolací orgán se závěry prvoinstančního správního orgánu, jsou-li tedy jeho pohledy na věc, její hodnocení, úvahy o ní, shodné, pak z těchto pozic nemůže bránit nic tomu, aby se odvolací správní orgán na závěry prvoinstančního správního orgánu odvolal, respektive se s nimi ztotožnil a převzal je. Ostatně ani z hlediska hospodárnosti a efektivity správního řízení by nebylo smysluplné, aby odvolací správní orgán říkal totéž jen jinými slovy. Je přitom samozřejmé, že se odvolací orgán musí vypořádat s odvolacími námitkami, návrhy na důkazy atd. V tomto žalobním bodu však žalobce neuvedl ani jednu z odvolacích námitek, s níž by se žalovaný nevypořádal. Pouze obecně uvedl, že musí brojit proti písemnému stanovisku prvoinstančního správního orgánu, jež žalovaný okopíroval do žalovaného rozhodnutí namísto vlastních úvah a odůvodnění. Tak to vnímá žalobce, uvedený stav je však třeba interpretovat tak, že náhledy a závěry obou orgánů veřejné správy na obsah odvolání a jeho zúřadování byly shodné. Tudíž žalovanému nic nebránilo osvojit si nejen důvody rozhodnutí správního orgánu, ale i jeho závěry uvedené ve vyjádření k podanému odvolání. Rozdíl mezi nimi je přitom zásadní, a to ten, že teprve aplikací vyjádření správního orgánu v odůvodnění žalovaného rozhodnutí získaly závěry v něm uvedené relevanci, a to jako odůvodnění žalovaného rozhodnutí ze strany žalovaného, nikoliv správního orgánu, byť jde jinak o zcela shodný pohled na danou věc.

V uvedeném duchu se vyjádřil ostatně i Ústavní soud již v roce 2005, v usnesení sp. zn. II. ÚS 251/03, když v něm uvedl: „Pokud jde o námitky týkající se nedostatku aktivní legitimace S. š. d., ztotožňuje se Ústavní soud s přiléhavou a vyčerpávající právní argumentací krajského soudu obsaženou v odůvodnění rozhodnutí i v zde podrobně citovaném vyjádření k ústavní stížnosti a nepovažuje za nutné se k věci duplicitně vyjadřovat.“ Tedy ani Ústavní soud nepokládal za potřebné, aby se znovu a sám zabýval otázkami, která již vyřešeny byly (jednalo se o otázku aktivní legitimace občanského sdružení na úseku ochrany přírody a krajiny), pouze na ně, když se s nimi ztotožnil, odkázal. Žalovaný je pak v odůvodnění žalovaného rozhodnutí i uvedl (podle zjednodušeného pohledu žalobce zkopíroval), aby bylo jasno, s čím se ztotožňuje a jak celý problém vnímá. Zcela shodně s prvoinstančním správním orgánem.

Ke zmíněnému stanovisku prvoinstančního správního orgánu k podanému odvolání žalobce lze snad ještě dodat, že se nejednalo z jeho strany o nějakou svévolnou „nápovědu“. Podle § 88 odst. 1 správního řádu totiž prvoinstanční správní orgán, nerozhodne-li za podmínek stanovených v § 87 správního řádu o odvolání sám (v autoremeduře), musí předložit správní spis odvolacímu správnímu orgánu právě spolu se svým stanoviskem k věci.

Žalobce dále namítal nepoužitelnost záznamu ze silničního radarového rychloměru RAMER 10C, a to z důvodu, že nebyl předložen původní elektronický datový soubor a že nebyl konvertován dle § 22 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů. Ani tuto námitku neshledal krajský soud odůvodněnou, když citovaný zákon se podle něho na zmíněný výstup z radaru nevztahuje. Předmět úpravy toho zákonného předpisu je stanoven v jeho § 1 takto:

Předmět úpravy

(1) Tento zákon upravuje

- a) elektronické úkony státních orgánů, územních samosprávných celků a fyzických nebo právnických osob, pokud těmto fyzickým nebo právnickým osobám byla svěřena působnost v oblasti veřejné správy, (dále jen „orgán veřejné moci“) vůči fyzickým osobám a právnickým osobám, elektronické úkony fyzických osob a právnických osob vůči orgánům veřejné moci a elektronické úkony mezi orgány veřejné moci navzájem prostřednictvím datových schránek,
- b) dodávání dokumentů fyzických osob, podnikajících fyzických osob a právnických osob prostřednictvím datových schránek,
- c) informační systém datových schránek,
- d) autorizovanou konverzi dokumentů (dále jen „konverze“).

Žalobcem zmiňovaný radarový záznam není dokumentem procházejícím mezi ním a policejním orgánem datovou schránkou, takže není výsledkem úkonu, který by spadl do působnosti uvedeného zákona. Nejde o elektronický úkon ve smyslu citovaného zákona, je to prostě pouhý výstup z měřicího zařízení, tak jako např. údaj o váze tělesa změřeného na elektronické váze, o teplotě vzduchu, o stavu krve atd., a je zcela nerozhodné, že přitom bylo užito přístrojů s elektronikou. Toto plně potvrzuje i důvodová zpráva k § 1 odst. 1 citovaného zákona, podle které je předmětem zákona úprava doručování dokumentů orgánů veřejné moci fyzickým a právnickým osobám, provádění úkonů fyzických a právnických osob vůči orgánům veřejné moci a vzájemná komunikace orgánů veřejné moci prostřednictvím datových schránek. Dále je předmětem zákona problematika informačního systému datových schránek, osobního čísla, jež se přidělují výše uvedeným subjektům, a autorizovaná konverze dokumentů, tj. konverze dokumentu v podobě datové zprávy do dokumentu v podobě listiny a naopak.

Obiter dictum k této otázce krajský soud uvádí, že je zcela vyloučeno, aby byl snímek z radarového měřiče dané značky upraven, včetně údaje o rychlosti. Snímek je totiž ve speciálním formátu a není ho možné v jiných programech upravit, a to ani v programu ARCHIV (viz.pomůcka k Vyhodnocení záznamů ze zařízení RAMER7CCD, RAMER7M, RAMER 10,AD 9, datum revize 2. 4. 2015, zpracovaná vedoucím nezávislého Autorizovaného metrologického střediska v Kunovicích Josefem Hájkem, kterou má krajský soud k dispozici z jiné již jím projednané věci).

Žalobce brojil dále proti tomu, že mu nebyla dána možnost vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům. Tuto námitku spojoval se skutečností, že rozhodnutí bylo vydáno v jiný den, než proběhlo ústní jednání, o čemž žalobce nebyl vyrozuměn.

K tomu ze správního spisu plyne, že se žalobce k projednání přestupku dne 12. 11. 2015 nedostavil, a to bez toho, aniž by svoji neúčast na něm předem omluvil.

Vzhledem k tomu bylo obvinění žalobce z přestupku projednáno v jeho nepřítomnosti. Teprve až poté obdržela oprávněná úřední osoba podání ze dne 12. 11. 2015, odeslané elektronickou poštou a došlé na elektronickou podatelnu správního orgánu v 6:57:04 hod., nazvané jako kombinované podání. V něm se žalobce vzdával práva účasti na nařízeném ústním jednání. Jeho odesílatelem přitom nebyl přímo žalobce, nýbrž M. Š., Č. 795/35, B., aniž by předložila k provedení tohoto úkonu příslušné zmocnění. K tomu došlo až na výzvu správního orgánu dne 18. 11. 2015. V tomto „Kombinovaném podání“ bylo k věci dále uvedeno, že v inkriminovaný čas (v době spáchání přestupku) jeli spolu se žalobcem v motorovém vozidle 2 osoby, jejichž výslech žalobce navrhoval k provedení důkazů. Zároveň byl správní orgán žádán, aby byla věc postoupena k projednání Magistrátu hlavního města Prahy, a to s ohledem na to, že v Praze pracuje a tam se i zdržuje (viz § 55 odst. 3 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v tehdy platném znění, dále jen „přestupkový zákon“). K věci samé přitom žalobce (resp. jeho zmocněnkyně) uváděl, že: „V levém jízdním pruhu jsme maximální povolenou rychlostí předjížděli jiná vozidla jedoucí v pravém jízdním pruhu. Zhruba v prostoru čerpací stanice Benzina se k našemu vozidlu náhle vysokou rychlostí přiblížil sanitní vůz se zapnutými majáky a sirénou. (-) Řidiči ostatních vozidel musí vozidlům s právem přednostní jízdy a vozidlům jimi doprovázeným umožnit bezpečný a plynulý průjezd. Proto jsem na dobu nezbytně nutnou zvýšil rychlost tak, abych se urychleně mohl zařadit do pravého jízdního pruhu před ostatní vozidla a umožnil tak sanitce průjezd. **Maximální rychlost našeho vozidla odhaduji na cca 140 km/hod.** V daném případě tedy nedošlo ke spáchání přestupku, neboť ust. § 2 odst. 2 písm. b) přestupkového zákona stanoví, že Přestupkem není jednání, jímž někdo odvrací nebezpečí přímo hrozící zájmu chráněnému zákonem, jestli tímto jednáním nebyl způsoben zřejmě stejně závažný následek, než ten, který hrozil, a toto nebezpečí nebylo možno v dané situaci odvrátit jinak.“

Prvoinstanční rozhodnutí správního orgánu ze dne 12. 11. 2015, č. j. MuJc/2015/24929/DOP/Kaf, sp. zn. DOP 502/2015, bylo dodáno do datové schránky zmocněnkyně žalobce dne 30. 11. 2015, doručeno jí však bylo až dne 6. 12. 2015, kdy si je vyzvedla.

Podle § 74 odst. 1 tehdejšího přestupkového zákona, nyní již nahrazeného zákonem č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, konal o přestupku správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku mohl věc projednat jen tehdy, jestliže obviněný odmítl, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. Žalobce se k projednání přestupku nedostavil bez včasné omluvy, a proto mohl správní orgán projednat přestupek v jeho nepřítomnosti.

Žalobce namítal, že bylo porušeno jeho právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před vydáním rozhodnutí ve věci, tedy poukazoval na porušení § 36 odst. 3 správního řádu. Dle něho totiž musí být účastníkovi před vydáním rozhodnutí dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Neztotožňoval se s konstatováním správního orgánu, že pokud se k jednání o přestupku nedostaví, tak že bude na tuto skutečnost nahlížet, jako kdyby se vzdal tohoto práva. Krajský soud posoudil tuto námitku v intencích rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 6. 2017, č. j. 9 As 101/2016-62, v němž se k dané problematice pod bodem č. 26 a násl. uvádí následující:

„Účelem § 36 odst. 3 správního řádu je dát účastníkovi řízení možnost seznámit se s obsahem správního spisu v době bezprostředně předcházející vydání rozhodnutí, tj. v době, kdy mezi seznámením se s podklady a vydáním rozhodnutí již není správní spis o další důkazní prostředky doplňován (viz rozsudek ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8 Afs 21/2009 - 243, publ. pod č. 2073/2010 Sb. NSS). Specifikum řízení o přestupku spočívá v tom, že je vždy třeba nařídit jednání (§ 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „zákon o přestupcích“). Při něm se provádí dokazování, obviněný z přestupku má právo vyjádřit se k důkazům, ke skutečnostem, jež se mu kladou za vinu, seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, vyjádřit se k nim a navrhnout jejich doplnění. Realizace práv upravených § 73 odst. 2 zákona o přestupcích a § 36 odst. 3 správního řádu se tak pravidelně odehrává buď ještě před konáním ústního jednání, nebo v jeho průběhu. Jakmile je přestupek při ústním jednání v dostatečném rozsahu projednán, vydá správní orgán rozhodnutí ve věci. Ústní jednání přitom může proběhnout v nepřítomnosti obviněného z přestupku (§ 74 odst. 1 zákona o přestupcích).

V nynější věci byl stěžovatel v předvolání ze dne 27. 5. 2014 k ústnímu jednání (pořadové č. 20 správního spisu) poučen o tom, že správní orgán považuje okruh dosud shromážděných podkladů pro rozhodnutí za úplný a že po ústním jednání přistoupí k vydání rozhodnutí. Současně byl stěžovatel poučen o tom, že má ve lhůtě stanovené správním orgánem právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, a byl upozorněn na to, že v případě nedostavení se ve stanoveném termínu k nařízenému ústnímu jednání bude správní orgán vycházet z toho, že stěžovatel svého práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí nevyužil. Při ústním jednání, jehož se stěžovatel ani jeho zástupce bez jakékoli omluvy neúčastnili, správní orgán rozhodl, prováděl přitom výhradně důkazy listinami již založenými ve spise.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel byl jednoznačně poučen o právu seznámit se s podklady rozhodnutí. Z poučení, které bylo poskytnuto v dostatečném předstihu, jednoznačně vyplynulo, že správní orgán považuje dosud shromážděné podklady za úplné a že stěžovatel se s nimi může seznámit, a to až do konce ústního jednání, jehož termín mu správní orgán oznámil. Je tak zjevné, že stěžovatel se mohl s podklady rozhodnutí seznámit kdykoli od poskytnutí poučení v předvolání až do konce ústního jednání. K žádnému porušení § 36 odst. 3 správního řádu tak nedošlo. Skutečnost, že stěžovatel nevyužil do konce ústního jednání možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí, byla důsledkem jeho rozhodnutí (či procesní strategie, jak o ní pojednává v kasační stížnosti), nikoli postupu správního orgánu.

Důvodná není ani námitka, že správní orgán podmiňoval možnost seznámit se s podklady rozhodnutí účasti u ústního jednání. Stěžovatel se totiž mohl s podklady rozhodnutí seznámit kdykoli po obdržení předvolání k ústnímu jednání, které obsahovalo poučení o možnosti realizovat právo dle § 36 odst. 3 správního řádu. Dodát lze, že ani proti případnému seznámení účastníka řízení s podklady rozhodnutí v průběhu ústního jednání nelze mít žádných výhrad.“

Z uvedené judikatury a zejména skutkového stavu dané věci krajský soud dovodil, že žalobce nebyl postupem správního orgánu zbaven možnosti seznámit se s obsahem správního spisu v době bezprostředně předcházející vydání rozhodnutí. Věděl totiž s dostatečným předstihem (měsíc předem) o konání ústního jednání o přestupku, přičemž již v této době se mohl s podklady rozhodnutí seznámit. Podle § 38 odst. 1 správního řádu mají účastníci a jejich zástupci právo nahlížet do spisu v podstatě kdykoliv, nejen v průběhu řízení před prvoinstančním správním

orgánem, ale i v průběhu odvolacího řízení, jakož i v době, kdy je již rozhodnutí ve věci v právní moci. Ostatně při jednání dne 12. 11. 2015 byly prováděny důkazy jenom listinami obsaženými ve správním spisu, žádné novoty do něho nepřibýly ani při něm, ani po jeho skončení. Kdyby měl žalobce skutečný zájem o věc, musel by vyvíjet aktivitu v tomto směru sám hned po dni konání ústního jednání. nehledě na to, že musel počítat s tím, že bude rozhodnuto ve věci již při tomto jednání, což ostatně plyne právě i ze žalobcem rozporované formulace, že. „Při nedostavení se k ústnímu jednání nařízenému na den – čtvrtek 12. listopadu 2015 v 09:00 hodin, má zdejší správní orgán za to, že svého práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před vydáním rozhodnutí, a svého práva seznámit se s podklady rozhodnutí, nechce využít.“ Respektive, že v tom případě již nebude prostor pro postup dle § 36 odst. 3 správního řádu, bude-li bezprostředně po projednání přestupku o něm rozhodnuto věcně. Takový postup je zcela standardní např. i při soudních řízeních. Představa, že si obvinění z přestupků budou chodit k nařízeným jednáním dle své libosti a v důsledku toho poté vyžadovat po správních orgánech provádění dalších úkonů, např. nechat se pro svoji neodůvodněnou absenci informovat o výsledcích takového jednání, namísto rozhodnutí ve věci, by byla v rozporu se zásadou hospodárnosti veřejné správy a narušovala by její výkon.

V přezkoumávané věci tedy rozhodl správní orgán na základě obsahu správního spisu, s nímž se měl žalobce dostatečnou možnost seznámit, avšak neučinil tak. Rozhodnutí vyhotovil správní orgán v týž den, v němž byl přestupek projednán, o čemž svědčí jeho písemný originál, založený ve správním spisu pod č. I. 26. V záhlaví tohoto rozhodnutí je otisknuto razítko, podle něhož bylo rozhodnutí vypraveno 12. 11. 2015. Doručenky chybí, avšak podle údajů za otiskem úředního razítka a podpisem oprávněné úřední osoby, mělo být rozhodnutí odesláno na doručenkou jednak žalobci prostřednictvím jeho zmocněnkyně a „ODSA EKŘ M hl. m. Prahy“. Zmocněnkyni žalobce bylo rozhodnutí doručeno do datové schránky dne 30. 11. 2015 (viz č. I. 34 správního spisu). K tomu třeba poznamenat, že k prodlevě v doručování došlo nepochybně v důsledku postupu samotné zmocněnkyně, která až s časovým odstupem předložila správnímu orgánu zmocnění k zastupování žalobce a rozhodnutí si pak ještě vyzvedla z datové schránky až šestý den po jeho dodání do DS.

Dále se krajský soud zabýval námitkou, zda v nyní projednávané věci představuje vydání rozhodnutí nikoliv při provedeném ústním jednání dne 12. 11. 2015, nýbrž až dne 30. 11. 2015, jak tvrdí žalobce v žalobě (viz její strana čtvrtá uprostřed) vadu řízení, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Byť je na rozhodnutí jako datum vydání uveden den 12. 11. 2015, tedy totožný se dnem, kdy byl přestupek projednán, žalobce zde vychází ze skutečnosti, že mu bylo rozhodnutí doručováno prostřednictvím jeho zmocněnkyně až dne 30. 11. 2015 (viz § 71 odst. 2 písm. a/ správního řádu).

K tomu krajský soud poznamenává, že správní řád ani přestupkový zákon neupravuje povinnost správního orgánu vydat rozhodnutí v den ústního jednání a sama tato okolnost nezakládá nezákonnost rozhodnutí či vadu řízení. Je na správním orgánu, aby posoudil všechny podklady a poznatky na tomto jednání získané a vydal rozhodnutí ve chvíli, kdy považuje zjištění stavu věci za dostatečné. Tuto skutečnost potvrzuje rovněž § 72 správního řádu, podle kterého je možné oznámit rozhodnutí jak ústním vyhlášením (typicky při ústním jednání), tak také (což je častější) zasláním

stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí do vlastních rukou. V přezkoumávané věci nebylo vyhlášeno rozhodnutí do protokolu po skončení projednání, přestože podle zápisu v protokolu bylo získáno „dostatek podkladů pro vydání meritorního rozhodnutí. Správní orgán odboru dopravy Městského úřadu Jičín proto končí dokazování ve věci přestupku, který byl jmenovanému sdělen a vyhláší, že neprodleně vydá rozhodnutí v projednávané věci.“ Že se tak nestalo za daného stavu již přímo při jednání, bylo zřejmě v té chvíli způsobeno neznalostí důvodů nedostavení se žalobce k projednání přestupku (viz výše). Pokud by se totiž k jednání nedostavil např. z důvodu náhlé nemoci znemožňující mu účast při jednání, byl by to důvod ke zrušení takového rozhodnutí.

Právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí nesouvisí jen s § 36 odst. 3 správního řádu, ale pramení i přímo z ustanovení § 73 odst. 2 přestupkového zákona, podle něhož „obviněný z přestupku má právo vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu, a k důkazům o nich, uplatňovat skutečnosti a navrhnout důkazy na svou obhajobu, podávat návrhy a opravné prostředky“. Jak již rovněž uvedeno výše, žalobce se těchto práv (vyjádřit se k podkladům rozhodnutí) sám dobrovolně vzdal. Jednalo se tak z jeho strany o projevení jasného nezájmu být účasten při projednávání přestupkové věci, než je tomu při prostém nedostavení se k němu. Za tohoto stavu by samozřejmě nebylo na místě nutit jej k tomu, neboť jde o právo účastníka, nikoliv o povinnost. Žalobci bylo umožněno, aby jeho věc byla projednávána v jeho přítomnosti a aby se k ní mohl vyjádřit. Toho se však vzdal, a proto jeho námitku, že mu nebyla dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, hodnotí krajský soud jako účelovou. Kdyby měl žalobce v tomto směru skutečný zájem, jistě by jej projevil nejen v době jednoho měsíce před projednáním přestupku, ale jistě i po něm. Nic takového se však z jeho strany nestalo. O výsledek projednání přestupku dne 12. 11. 2005 se totiž vůbec nezajímal. Žalobce sice připodobňoval tuto situaci k jiným případům, již řešeným Nejvyšším správním soudem, dlužno však poznamenat, že nepřítapným způsobem, když si z nich vybíral jen to, co se mu k obhajobě hodilo. Žádná věc ale není úplně stejná, každá má svá specifika, a ta je třeba individuálně zhodnotit. Krajský soud dospěl k závěru, že v dané konkrétní situaci se nejednalo o vadu řízení, pro kterou by bylo nutné předmětné rozhodnutí zrušit. Žalobce se o obsah správního spisu či průběh řízení nijak nezajímal, svým vlastním jednáním před vydáním rozhodnutí se fakticky sám zbavil svého práva vyjadřovat se ke všem skutečnostem, které se mu kladly za vinu. Důležitou skutečností je též to, že po projednání přestupku již nedošlo k žádnému dalšímu doplnění skutkového stavu, že již žádné další důkazy prováděny nebyly, takže skutkový stav věci byl i v době vydání rozhodnutí zcela stejný s tím, co byl zjištěn při jednání správního orgánu o přestupku dne 12. 11. 2015. A s ním se měl žalobce možnost seznámit, takže jeho pozice se vůbec oddálením vydání rozhodnutí nezměnila. Na této skutečnosti nemůže nic změnit ani jeho podání učiněné prostřednictvím zmocněnkyně ze dne 12. 11. 2015, nazvané jako Kombinované podání. Pokud v něm totiž navrhoval výslech svých spolujezdců, nebylo z něho zřejmé, za jakým účelem. Snad jediné k otázce tvrzeného průjezdu vozidla rychlé záchranné služby v okamžiku spáchání přestupku. S touto otázkou se však řádně vypořádal správní orgán v odůvodnění prvoinstančního správního rozhodnutí naprosto srozumitelným způsobem. Rozhodně nejde o pominutý důkaz, jenž by mohl mít vliv na skutkové zjištění a zákonnost rozhodnutí.

Krajský soud neshledal důvodnou ani námitku, podle které bylo provedeno měření rychlosti v rozporu s Návodem k obsluze měřícího zařízení. To proto, neboť žalobce v ní argumentuje nedodržením Návodu uvedeného v jeho kapitole „6.3.1.5.1“, která upravuje postupy pro případy „Měření rychlosti bez radaru srovnáním vlastní rychlosti“, ovšem tímto způsobem rychlost žalobci nebyla měřena. Režim měření byl totiž automatizovaný, jak je zřejmé ze samotného „Záznamu o přestupku“. Ke způsobu automatizovaného měření rychlosti právě měřícím zařízením RAMER 10C uvedl krom toho Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1 As 53/2017-42, pod body č. 21 a 22, následující:

„Stěžovatel dále namítal, že není správný závěr krajského soudu ohledně fungování radarového zařízení při nesprávně provedeném měření rychlosti. Krajský soud uvedl, že při jakémkoli chybném měření dojde k automatickému vypnutí přístroje a rychlost vozidla na měřiči následně vůbec není zaznamenána, přičemž současně odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012 - 27. Tento závěr se ovšem dle stěžovatele uplatní pouze u laserového měřícího zařízení, což dokládá i výpověď Ing. Viktora Lokaje, zaměstnance autorizovaného odborného střediska, kterou tento svědek učinil v jiné věci při jednání u Krajského soudu v Brně (stěžovatel přiložil protokol z jednání ze dne 15. června 2016, ve věci sp. zn. 41 A 76/2014).

Nejvyšší správní soud dává stěžovateli za pravdu, že z judikátu, na který odkázal krajský soud, vyplývá pouze závěr o fungování laserového měřícího zařízení. V tomto rozsudku je uvedeno, že laserový měřicí přístroj funguje automaticky, tedy při jakémkoliv chybném měření nebo při ztrátě napětí dojde automaticky k vypnutí přístroje. Pokud není dodržen návod k obsluze, rychlost vozidla měřícím zařízením zaznamenána vůbec není (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012 – 27). Současně však Nejvyšší správní soud konstatuje, že totéž platí i pro radarové měřicí zařízení Ramer 10 C: *„Pokud by nebyl dodržen návod k obsluze, tak by neproběhly správně interní testy a verifikace měření a snímek by byl anulován, tedy vůbec by nedošlo k jeho zobrazení na displeji měřícího zařízení, ani k jeho uložení. Pokud je vytvořen radarem záznam, tak měřicí jednotka vyhodnotila proces měření jako správný“* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 309/2015 - 51). Správní spis v nyní posuzované věci obsahuje fotografický snímek s vyznačením rychlosti; je tedy zřejmé, že interní testy a verifikace měření proběhla úspěšně a snímek je hodnověrný.“

Tím dal Nejvyšší správní soud jasně na srozuměnou, že o správnosti výstupů z uvedeného měřícího zařízení, jejich důkazní hodnotě, netřeba pochybovat. Naopak tvrzení žalobce ohledně způsobu měření nepřesahuje rovinu jeho vlastního a ničím nepodloženého tvrzení, které není samo o sobě schopno vzbudit důvodnou pochybnost o zjištěném skutkovém stavu.

Smysl uvedené žalobní námitky se krom toho ztrácí již jen tím, že rychlost měřeného vozidla řízeného žalobcem byla stanovena na 141 km/hod., přičemž žalobce sám ji odhadoval na cca 140 km/hod. Jinými slovy, potvrzuje-li žalobce vlastní výsledek měření, pak již jen z tohoto důvodu by bylo absurdní vyhledávat nejen všechna možná a přitom nerozhodná, ale i nemožná pochybení. Toho ovšem nebylo třeba i z toho důvodu, že shromážděné důkazy (Záznam o přestupku, ověřovacího listu měřiče rychlosti) prokazovaly stíhané jednání bez důvodných pochybností (§ 3 správního řádu) a není mezi nimi rozporů a nesrovnalostí. Tvrzení

žalobce o nedodržení Návodu použití nelze označit jinak, než za ničím nepodložené fikce.

Tento závěr plně odpovídá aktuální judikatuře Nejvyššího správního soudu, podle níž: „Pokud správní orgány opatří takovou sadu důkazů, z níž po jejich řádném zhodnocení lze učinit závěr o tom, že se obviněný skutku dopustil a zároveň neexistují rozumné důvody zakládající pochybnosti o správnosti a úplnosti skutkových zjištění, změna pasivního postoje obviněného ve správním řízení v aktivitu v soudním řízení zřejmě nepovede k jeho úspěchu. Typicky tomu může být v situacích překročení nejvyšší povolené rychlosti jízdy, kdy bude závěr správního orgánu o naplnění skutkové podstaty přestupku podpořen navzájem nerozpornou a přesvědčivou sadou důkazů, přičemž teprve v žalobě přijde žalobce s obecnými a k věci se nijak blíže nevztahujícími důkazními návrhy ohledně možné chybovosti měřicího přístroje“ (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 – 71).

Záznam ze záznamového radarového zařízení pořízený kalibrovaným měřidlem RAMER 10C, výrobní číslo 12/0024, dokumentuje dobu, úsek měření, naměřenou rychlost, vlastní měřené vozidlo, ze kterého jsou patrný typ, tovární označení vozidla a registrační značka. Uvedené je bezesporu jedinečným, nezaměnitelným a neopakovatelným důkazem, který byl takto získán kalibrovaným a schváleným měřicím zařízením, doloženým ověřovacím listem k danému typu měřidla. Na základě toho lze s jistotou dojít k jednoznačnému závěru prokazujícímu odpovědnost žalobce za dané jednání. Jak již ostatně bylo uvedeno výše, žalobce se s naměřenou rychlostí ztotožnil.

Pokud jde o namítanou absenci Návodu ve správním spisu, a námitku, že jím nebyl proveden důkaz, dlužno konstatovat, že by jí bylo možno uznat za oprávněnou za situace, pokud by jí byl relevantním způsobem zpochybněn průběh měření. To se však žalobci nepodařilo. V doplnění odvolání ze dne 11. 1. 2016, na jeho straně šesté, k tomu totiž v podstatě uvedl pouze to, že: „Měření bylo provedeno v rozporu s Návodem k obsluze, neboť vozidlo měřící rychlost se k vozidlu obviněného v průběhu měření přibližovalo, ačkoliv toto je dle Návodu zakázáno.“ Není sporu o tom, že s návrhy na provedení důkazů se musí v řízení každý orgán veřejné moci vypořádat. Pokud se tak nestane, je si však na místě položit si otázku, jaký to mohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé a nikoliv z takové skutečnosti vyvozovat bezhlavé závěry.

V přezkoumávané věci se žalobce dovolával v této souvislosti výslovně té části Návodu, která se jeho konkrétního případu vůbec netýkala (viz výše). Podrobněji, oproti obsahu odvolání, rozebral žalobce tuto otázku v žalobě (o tom již výše). Fyzická existence Návodu ve správním spisu by však na věci, na prokázání údajného přibližování vozidla s radarem k vozidlu žalobce, nic nezměnila, jen by ve správním spisu prostě byl. Nic více a zcela bez významu. Přitom vzhledem k tomu, že žalobce do žaloby otiskl celou jednu jeho část (viz strana pátá žaloby), je vidět, že mu tento Návod vlastně ani nescházel, že jej zná, jak plyne i z dalších částí žaloby (viz druhý odstavec shora na straně šesté žaloby). Byť se tedy žalovaný formálně správně nevypořádal s návrhem žalobce na provedení důkazu Návodem k obsluze měřicího zařízení, tato vada nemohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci. Samotným Návodem, jeho čtením, by se totiž žalobcem namítaná vada stejně nedala ověřit (pohyb policejního vozidla), takže neprovedení tohoto důkazu nemohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Stejně jako v doplnku odvolání navrhované tři důkazy na

straně šesté nahoře, opírající se o nepřiléhavý zákon č. 300/2008 Sb. na danou věc (o tom také již výše).

Žalobce nespороval, že jel rychlostí cca 140 km/hod., z odpovědnosti za to se však chtěl vyvinít tvrzením, že tím odvracel nebezpečí přímo hrozící zájmu chráněnému zákonem, že jednal v krajní nouzi, když chtěl uvolnit cestu sanitnímu vozu jedoucímu se zapnutými majáky a sirénou. S touto otázkou již ale souvisí další ze žalobních námitek, a to, že správní orgán nezkoumal naplnění všech znaků přestupku, což podle něho rovněž zakládá nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Odkazoval přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012. č. j. 7 As 137/2011-52, s tím, že „okolnosti, jež vylučují porušení nebo ohrožení zájmu společnosti, musí být ovšem posuzovány vždy v každém konkrétním případě.“

K tomu třeba předně uvést, že žalobce tuto námitku v žalobě nijak neodůvodnil, že zůstal v rovině obecného tvrzení, které navíc neodpovídá skutečnosti.

Podle § 2 odst. 1 přestupkového zákona (je zde vycházeno z právní úpravy platné v době spáchání daného přestupku) je přestupkem zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně, nejde-li o jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních právních předpisů anebo o trestný čin. Podle § 2 odst. 2 přestupkového zákona není přestupkem jednání, jímž někdo odvrací a) přiměřeným způsobem přímo hrozící nebo trvající útok na zájem chráněný zákonem, nebo b) nebezpečí přímo hrozící zájmu chráněnému zákonem, jestliže tímto jednáním nebyl způsoben zřejmě stejně závažný následek než ten, který hrozil, a toto nebezpečí nebylo možno v dané situaci odvrátit jinak.

Přestupkem může být pouze protiprávní čin. Chybí-li znak protiprávnosti, nelze odpovědnost za přestupek vyvozovat, protože se pak jedná o dovolené jednání, které, ačkoliv se svými znaky podobá přestupku, nenaplňuje skutkovou podstatu přestupku a není ani nebezpečné pro společnost. Přestupkem proto nemůže být jednání, které formálně přestupku odpovídá, ale není dána jeho protiprávnost. Okolnostmi vylučujícími protiprávnost, a ty měl žalobce evidentně na mysli, jsou mj. nutná obrana (§ 2 odst. 2 písm. a/ přestupkového zákona) a krajní nouze (§ 2 odst. 2 písm. b/ přestupkového zákona). Právě jednání v krajní nouzi se žalobce v průběhu přestupkového řízení dovolával (viz jeho Kombinované podání ze dne 12. 11. 2015).

Krajní nouzí se rozumí jednání, kterým někdo odvrací nebezpečí přímo hrozící zájmu chráněnému zákonem, jestliže tímto jednáním nebyl způsoben zřejmě stejně závažný následek, než ten, který hrozil, a toto nebezpečí nebylo možno v dané situaci odvrátit jinak. Důležitý rozdíl mezi nutnou obranou a krajní nouzí spočívá mj. v nutnosti trvat na podmínce subsidiarity u krajní nouze, tedy že nebezpečí nebylo možno v dané situaci odvrátit jinak ve smyslu § 2 odst. 2 písm. b) přestupkového zákona. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí na žalobce podmínku subsidiarity vztáhl, když mj. uvedl, že (dále viz strana 5. a 6. prvoinstančního správního rozhodnutí):

„Vaše obhajoba, že jste byl nucen, za jízdy v levém jízdním pruhu s vozidlem ŠKODA na silnici I/16, kdy jste jel s panem M. P. a panem J. N., a při předjíždění pomaleji jedoucích

vozidel v pravém jízdním pruhu povolenou maximální rychlostí, zhruba v prostoru čerpací stanice Benzina, kdy se k Vašemu vozidlu náhle vysokou rychlostí přiblížil sanitní vůz se zapnutými majáky a sirénou, na nezbytně nutnou dobu zvýšit rychlost jízdy tak, abyste se urychleně mohl zařadit do pravého jízdního pruhu před ostatní vozidla, a umožnil tak sanitce průjezd komunikací, kdy jste Vaši maximální rychlost odhadl na 140km/hod, a že se tedy nejedná o přestupek, ale o krajní nouzi podle § 2 odst. 2 písm. b) zákona ČNR č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, neobstojí. Správní orgán přitom vycházel z policii doložených podkladů pro rozhodnutí, kde je možno konstatovat, že Vám rychlost jízdy byla naměřena v jiném místě, než jaké uvádíte ve svém podání učiněném na základě doložené plné moci Vaší zmocněnkyní, kdy místo měření je zadokumentováno nejen fotograficky, kdy lze místo dle fotografie zcela přesně určit, ale je možno je i určit souřadnicemi GPS, které v místě měření byli 015°25'04.104" východní délky a 50°26'06.719" severní šířky, tedy v prostoru vysílací stanice, která se nachází cca 600 metrů před benzínovou čerpací stanicí. Navíc jste měl i jinou možnost odvrátit Vám údajně hrozící nebezpečí, neboť jste měl možnost snížit svou rychlost jízdy a zařadit se mezi vozidla jedoucí v pravém jízdním pruhu. Je třeba uvést, že pokud jelo sanitní vozidlo v uvedeném místě celou dobu se zapnutým světelným a zvukovým výstražným zařízením, jelo pod majáky již v místě měření více než 800metrů, takže jste se měl plně věnovat řízení vozidla, a neměl jste vůbec začít předjíždět, a měl jste jí tak umožnit plynulý průjezd dotčeným úsekem komunikace.

Tedy případné hrozící nebezpečí bylo možno odvrátit jiným způsobem. Navíc je třeba uvést, že sanitní vozidlo nepředstavovalo žádné hrozící nebezpečí, neboť řidič sanitního vozidla nejede tak, aby někoho ohrožoval, ale jede, jako každý řidič užívající výstražná znamení modré barvy, tedy musí dbát zvýšené opatrnosti, a při užití zvláštního výstražného znamení nesmí ohrozit ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích. Jeho rychlejší jízda, ke které on měl oprávnění a oporu v zákoně, Vás nijak neohrožovala, takže ani umožnění projetí sanitního vozidla Zdravotnické záchranné služby Královéhradeckého kraje Vás neopravňovalo k porušení ustanovení o rychlosti jízdy, neboť Vy při předjíždění, které jste dle vlastního podání prováděl, nesmíte podle § 17 odst. 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve , As č. j. znění pozdějších předpisů, ohrozit řidiče jedoucí za Vámi, tedy ani řidiče sanitního vozu, který za Vámi jel, a nesmíte předjíždět pokud byste ohrozil jiné účastníky provozu, jak je uvedeno v § 17 odst. 5 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů. Z uvedeného pak vyplývá, že při Vašem jízdním úkonu nebyly splněny hned dvě zákonné podmínky, které vylučují beztrestnost Vašeho jednání, kterým jste v tomto konkrétním případě porušil zákon o provozu na pozemních komunikacích, podle § 2 odst. 2 písm. b) zákona ČNR č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, jak navrhuje ve svém podání, ze dne 12. 11. 2015. Zákon totiž stanoví, že musí být splněny všechny podmínky současně, jinak k beztrestnosti jednání, ve smyslu ustanovení o krajní nouzi nemůže dojít. Není tedy ani třeba provést výslech Vámi navrhovaných svědků, kteří s Vámi údajně měli jet ve vozidel ŠKODA v době předmětného měření rychlosti jízdy, kdy sám ve svém podání doznáváte dosažení rychlosti jízdy nejméně 140km/hod, což zhruba odpovídá naměřené rychlosti jízdy Vašeho vozidla, podle doloženého protokolu z měření rychlosti jízdy.“

Krajský soud se s těmito závěry plně ztotožňuje, stejně jako před ním žalovaný, a proto na ně v dalším i odkazuje. Z prvoinstančního správního rozhodnutí je totiž zřejmé, že správní orgán zkoumal nejen otázku protiprávnosti jednání žalobce, ale neopomenul zkoumat ani existenci okolností vylučujících porušení nebo

ohrožení zájmu společnosti. Dospěl přitom ke správnému závěru, že v případě žalobce nejsou dány důvody vylučující protiprávnost jeho jednání, za které byl postižen. V dané věci se nemohlo jednat o nutnou obranu, neboť zde nebyl žádný útok – jednání, kterým by se porušoval nebo ohrožoval zájem chráněný zákonem, nepočítaje v to ovšem způsob jízdy žalobce samotného, ani o krajní nouzi, jejímž předpokladem je vedle stavu přímo hrozícímu nebezpečí zájmu chráněnému zákonem též naplnění podmínky, že nebezpečí nebylo možno za dané situace odvrátit jinak. Nesplnění těchto podmínek krajní nouze bylo v napadených rozhodnutích žalobci vysvětleno zcela srozumitelně a přiléhavě (viz výše).

Projednávaný přestupek má zákonem požadované znaky formální i materiální, když formální znaky přestupku jsou znaky skutkové podstaty přestupku vymezené v zákoně (protiprávnost, objekt a objektivní stránka, subjekt a subjektivní stránka) a žalobce je svým jednáním nade vší pochybnost naplnil. Pokud se týče materiálního znaku, je třeba připomenout, že skutkové podstaty přestupků jsou formulovány tak, aby byly naplňovány v zásadě pouze skutky (činy), které jsou společensky škodlivé. V této souvislosti hovoříme o typové nebezpečnosti (škodlivosti), která je vyjádřena formálními znaky přestupku a příslušnou sankcí, resp. její sazbou (rozpětím). Jinými slovy, jednáním, které naplňuje formální znaky určité skutkové podstaty, je zásadně naplněn i znak materiální (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze 6. 1. 2012, sp. zn. 5As 106/2011). V přezkoumávané věci o tom nemůže být žádných pochyb, když nejvyšší povolená rychlost byla překročena velmi výraznou měrou.

Dále si je třeba uvědomit, že jen zákon může stanovit, které jednání je trestným činem (přestupkem) a jaký trest (sankci), jakož i jaké jiné újmy na právech nebo majetku, lze za jeho spáchání uložit (viz článek 39 Listiny základních práv a svobod). Je to tedy zákonodárce, kdo rozhoduje o tom, jaké jednání (typově) je nutno postihovat prostředky trestního či správního práva trestního, nikoliv správní orgán nebo soud. Proto je nutno s materiálním korektivem zacházet velice obezřetně, aby správní orgány a soudy, které jsou vázány zákonem, nenarušovaly svým postupem princip dělby moci ve státě, například tím, že samy stanoví, že například překročení rychlosti o 50 km/h při nízké intenzitě provozu na pozemní komunikaci (například o půlnoci na méně frekventované silnici) je ještě v pořádku, zatímco na silnici I. třídy nikoliv atd., čímž by byl narušen i princip rovnosti před zákonem, kdy někdo by byl trestán a jiný ne. Tedy v případě přestupků, jednání, jež naplňují formální znaky určitého přestupku, je zásadně naplněn i znak materiální a pouze ve výjimečných případech nikoliv. Např. tehdy, pokud by konkrétní stupeň nebezpečnosti neodpovídal ani nejlehčím běžně se vyskytujícím jednáním naplňujícím danou skutkovou podstatu přestupků. Žalobce vycházel při uplatnění této námítky i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2009-45, jak je zřejmé z jeho odvolání (viz jeho strana sedm), který však nelze na daný případ vůbec aplikovat, protože v případě tohoto judikátu se jednalo o věc, kdy došlo k překročení nejvyšší povolené rychlosti pouze o 2 km/h. Právě proto byla z důvodů zcela pochopitelných věnována této otázce pozornost se zcela zvláštním zaměřením na okolnosti vylučující trestnost takového přestupku. V přezkoumávané věci se však jednalo o situaci diametrálně odlišnou, když došlo k překročení nejvyšší dovolené rychlosti o 50 km/h. V případě poukazovaném žalobcem došlo k překročení rychlosti v uvedeném minimálním rozsahu, což lze jistě považovat za běžně se vyskytující případ. Rozhodně jej však nelze srovnávat s případem, kdy řidič překročí nejvyšší dovolenou rychlost v takovém hrubém rozsahu, jak učinil žalobce.

Rovněž není podstatné, kolik se v daném úseku silnice stalo dopravních nehod a jaké byly následky těchto dopravních nehod. Zákonným předpokladem pro vznik odpovědnosti za zmíněný přestupek není ani to, zda překročením rychlosti byl někdo konkrétně ohrožen či nikoliv. To by ad absurdum trestání za zmíněné přestupky pozbylo svého smyslu a účelu, když by v každém případě překročení rychlosti musel správní orgán zkoumat, zda překročením rychlosti byl či nebyl někdo konkrétně ohrožen.

V posledním ze žalobních bodů žalobce namítal nedostatečné odůvodnění výše uložených sankcí, neboť prý nebylo přihlédnuto k ustanovení § 12 odst. 1 přestupkového zákona, podle něhož se při určení druhu sankce a její výměry přihlédne k závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám a k osobě pachatele a zda a jakým způsobem byl pro týž skutek postižen v disciplinárním řízení. V této souvislosti namítal, že odůvodnění sankce nemůže vyplývat z „celého rozhodnutí“, nýbrž musí obsahovat informaci o tom, jaký vliv měla jednotlivá kritéria na stanovení konečné výše sankce. Poukazoval na to, že „Správní orgán musí při odůvodňování jednotlivých kritérií uvést, k čemu konkrétně přihlédl a jakým způsobem (ve prospěch či v neprospěch delikventa).“ Odvolával se přitom na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2004, č. j. 5 A 154/2002-51, a ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 100/2014-25. Protože podle žalobce nebylo postupováno tímto způsobem, byly druh a výměra sankcí stanoveny nepřezkoumatelným způsobem, a proto měl žalovaný rozhodnutí správního orgánu zrušit. V této souvislosti se žalobce odkazoval i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2012, č. j. 9 As 23/2012-24.

K tomu třeba předně uvést, že se žalobce dopustil přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2. ZPPK, za což mu byla uložena podle § 125c odst. 4 písm. d) a dle § 125 odst. 5 téhož zákona pokuta ve výši 7.000,-Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců. Podle tehdy platné právní úpravy přitom bylo možno uložit za uvedený přestupek pokutu v rozsahu od od 5.000,-Kč do 10.000,-Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu od šesti měsíců do jednoho roku. Sankce zákazu řízení všech motorových vozidel tedy byla uložena žalobci v nejnižší možné výši, takže ohledně ní zde žádný prostor pro uvedené námitky vůbec není. Pokud pak jde o peněžní pokutu, tak ta nedosahuje ani poloviny možného sankčního rozpětí. A to za situace, kdy žalobce překročil nejvyšší povolenou rychlost naprosto flagrantním způsobem o cca 55% !!!

Krajský soud se neztotožnil s námitkou údajné nepřezkoumatelnosti výše uložené peněžní pokuty. Správní orgán k ní totiž došel na základě svého volného správního uvážení poté, co pro rozhodnutí o ní zvážil skutečnosti odpovídající § 12 odst. 1 přestupkového zákona. Konkrétně to, že se žalobce dopustil velmi závažného dopravního přestupku, neboť překročil nejvyšší povolenou rychlost o cca 55% a porušil tak důležitou povinnost řidiče, v důsledku čehož mohl závažným způsobem ohrozit život, zdraví nebo majetek jiných osob nebo svůj vlastní.

Zároveň bral v úvahu, že ze strany žalobce šlo o porušení zákonného ustanovení, které je již „třetím stupněm typové závažnosti a nebezpečnosti tohoto porušení

zákona, který zákon o provozu na pozemních komunikacích rozlišuje u porušení rychlosti jízdy.

Za první stupeň nebezpečnosti porušení ustanovení o rychlosti jízdy zákon pokládá překročení rychlosti jízdy mimo obec o méně než 30km/hod, tedy o méně než 33%, které je sankcionováno samostatně uloženou pokutou stanovenou zákonným rozpětím pokuty od 1.500,-Kč do 2.500,-Kč. Toto porušení je označováno za prosté porušení zákona o provozu na pozemních komunikacích. Druhý stupeň nebezpečnosti porušení ustanovení o rychlosti jízdy mimo obec je překročení rychlosti jízdy o více než 30km/hod, tedy o více než 33%, které je při prvním porušení ve dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsících sankcionováno pokutou v rozpětí od 2.500,-Kč až do 5.000,-Kč, a v případě prokázání opakovaného porušení tohoto ustanovení ve dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsících, pokutou o stejném rozpětí spolu se sankcí zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na pozemních komunikacích na dobu od 1 měsíce až na ½ roku. Toto porušení zákona se pak obecně považuje za hrubé porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích. Třetím stupněm nebezpečnosti porušení ustanovení o rychlosti jízdy mimo obec dle zákona potom je překročení limitu rychlosti jízdy o 50km/hod a více, tedy o více než 55%. Za porušení tohoto ustanovení zákona je pak zákonodárcem stanovena sankce pokuty od 5.000,-Kč až do 10.000,-Kč, uložená spolu se zákazem činnosti spočívajícím v zákazu řízení motorových vozidel na dobu od 6 měsíců až na jeden rok. Toto porušení zákona se pak obecně považuje za zvlášť závažné nebo hrubé porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích.“

Správní orgán tak nastínil podstatu závažnosti daného přestupku a jeho základ, z něhož při svých úvahách o výši sankcí vycházel (viz strana třetí a dále odůvodnění rozhodnutí správního orgánu). Podrobně osvětlil nebezpečnost rychlé jízdy žalobce, zejména nemožnost případné okamžité reakce na náhlé změny situace v silničním provozu, jakož i vážné následky dopravních nehod s ní spojených.

Správní orgán přihlížel i k polehčujícím okolnostem, konkrétně k tomu, že prokázané porušení zákona nemělo žádný přímý škodlivý následek, že se naštěstí odbylo pouze a jen v rovině možného – eventuálního ohrožení provozu na pozemních komunikacích, k dobré pověsti žalobce, jakož i k dalším okolnostem, uvedeným na straně sedmé odůvodnění žalovaného rozhodnutí (poslední dva odstavce dole). Neodpovídá tedy skutečnosti, že by správní orgán odůvodnil výši pokuty jen obecným konstatováním, že při jejím stanovení bylo přihlíženo ke všem okolnostem případu. Uvážení správního orgánu o výši sankcí je konkrétní, srozumitelné a přezkoumatelné, přičemž odkazy žalobce na zmíněné rozsudky Nejvyššího správního soudu, jak je žalobce prezentoval, má krajský soud za vytržené z kontextu věci. Žalovaný se ztotožnil se závěry správního orgánu i co do výše a druhu sankce, jak je zřejmé z odůvodnění žalovaného rozhodnutí (viz strana třináct a násl. odůvodnění jeho rozhodnutí).

Lze tak shrnout, že orgány veřejné správy hodnotily naměřenou rychlost, kterou jel žalobce na silně frekventované mezinárodní silnici E 442 – silnici I. třídy č. 16/35, jako zvlášť hrubé porušení zákonného ustanovení o rychlosti jízdy, a to v důsledku porušení důležité povinnosti řidiče vozidla – žalobce. Právě vzhledem k tomu byl žalobci uložen stanovený druh a výše sankcí. Krajský soud nezjistil, že by postupovaly v této otázce svévolně, že by překročily meze správního uvážení. Dle názoru krajského soudu sankce, které byly uloženy na samé spodní hranici a v dolní polovině zákonného rozpětí, v nepřiměřené výši rozhodně stanoveny nebyly. Spíše byly vzhledem k okolnostem případu stanoveny mírně.

Vzhledem k výše uvedenému proto krajský soud uzavřel, že žaloba je nedůvodná, a proto ji ve výroku I. tohoto rozsudku podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

V. Náklady řízení

Ve věci byl úspěšný žalovaný, a proto by měl nárok na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s.ř.s) proti žalobci, který úspěch ve věci neměl. Krajský soud však nezjistil, že by žalovanému nějaké náklady řízení v dané věci vznikly, a proto o nich rozhodl tak, jak uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 29. srpen 2017

JUDr. Pavel Kumprecht v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
R. V.